

forsvandt nu ogsaa de andre Søsken­de hver ad sin Vej.

Per stillede sig hen ved et af Vinduerne, der vendte ud mod den lille grønne Plads, som udgjorde Præstegaardens Have. Hjertet bankede atter i hans Side, men hans Sind var roligt, hans Tanke klar.

Han lod Blikket glide over Græsplænen derude, over de smaa, forkrøblede Træer og Nabo­ejendommenes forfaldne Udhuse, der til alle Sider omsluttede den lille Plet og lukkede Sol og Luft ude. Alting syntes ham at være ganske ufor­andret. Derhenne tilvenstre rejste sig det samme sorttjærede Plankeværk, hvorover han i Dreng­etiden flygtede bort om Aftenen, naar Porten var lukket. De lange Spigersøm, som Faderen havde faaet anbragt der, efter at han hin Vinternat havde grebet ham ved Hjemkomsten fra en Slæde­fart i Maaneskin oppe paa de nordre Bakker, sad der endnu. Og derhenne i Hjørnet ved Tørvehuset stod det halvt udgaaede, melankolske Æbletræ, som hveranden Sommer bar een Frugt, der — ligesom de dødsmerkede Børn — en Tid tog mægtigt til i Vækst for derpaa regelmæssigt at falde ned før Modningstiden, gennemgnavet af Orm.

En ham fremmed Følelse listede sig ind over ham, mens han stod her og rolig betragtede disse stumme Vidner til hans første Ungdoms ensomme Lege. Netop den fuldkomne Ligegyldighed, hvor-